

Витезови из Витежева

Хуманитарна организација Срби за Србе не одмара ни током лета, па су у јулу и августу посетили још неколико угрожених породица широм Србије и региона. У овом броју преносимо приче из дома Вукића, Минића, Нилевића и Младеновских. Судбине су им различите, али заједничко им је то што су многочлане, са пуно деце, али на ивици егзистенције, те једва састављају крај с крајем. Због тога ХО Срби за Србе позива све добротворе да посете њихов сајт и својим новчаним прилогом подрже изградњу или обнову кућа ових скромних и честитих домаћина

Како обично бива, где је велика слога ту је и велика љубав. Ово потврђује и случај породице Вукић из села Витежево крај Жабара. Иако ови мали витезови, Милица (13), Аница (11), Тијана (10), Алекса (8) и Митар (6), одрастају у немаштини, богати су у души. Богато је и њихово село, казују фасаде, за разлику од њихове скоро 100 година старе куће!

„Већина људи одавде живи у иностранству. Ми писмо желели у туђину, ништа нам не може бити лепше од нашег села. Боли ме само што не могу деци приуштити боље услове, да не одрастају у кући од блата, сламе и у влази, да се не гурамо сви у једном кревету и да се не купају у кориту“, прича нам домаћин Жарко, отац ових

малих витезова, шта га највише тишти, са сузама у очима и кнедилом у грлу.

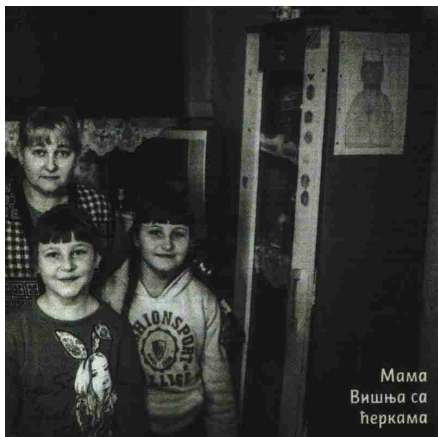
„Моја деца све раде. Како устану среде кревет, па кад ми седнемо кафу да попијемо, они чајеве пију. Помажу око ручка, хоће код животиња и у башту. Ови жуљеви су им јер су ми помагали да круним кукуруз. Волео бих да их бар некад наградим сладоледом јер препричавају стално како су били срећни кад су га јели на екскурзији, али немамо да им дамо“, појашњава нам Жарко оно што нам је прво упало у очи, откуд деци жуљеви на рукама.

Деца су, не скидајући осмехе, одмах похитала да нам покажу како се њих седморо смести на један кревет, при знајући да зими уме да буде хладно јер се греју само на једну фуруну.

„Овде се поређамо и спавамо. Изнад је велика мапа јер желимо једног дана цео свет да обидемо. Сад је мало мање гледамо јер нам бране тата и мама да често палимо сијалицу, хоће да удари струја од кад се урушио плафон због прокишњавања“, повикаше утлас Вукићи, који у својој маленој соби савају велике снеге.

Бори се Жарко колико може. Иако нема сталан посао, не одбија ништа, где год може нека дневница да се заради. Ту су и социјална помоћ, деџи додатак, башта, пластеник, свиње, кокошке... О свему заједно са њим бри-

Мама
Вишња са
ћеркама

не супруга Вишња која је, слободно можемо рећи, стуб домаћинства.

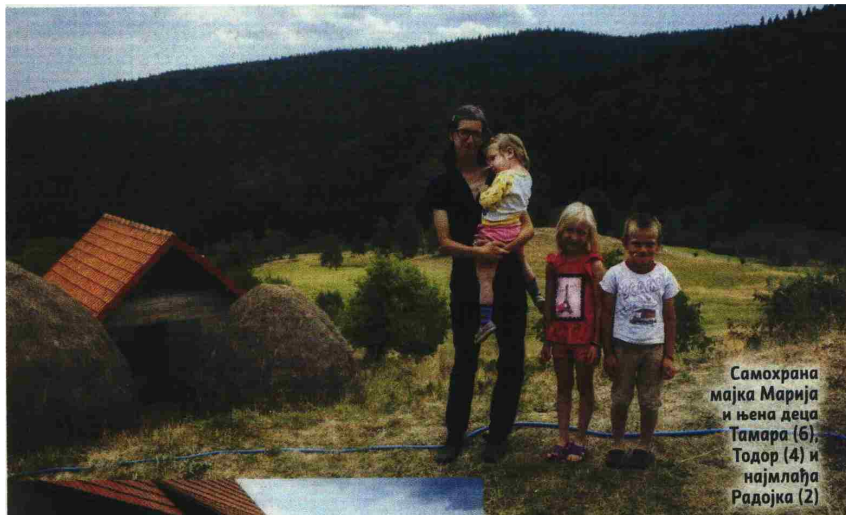
„Како падне мрак, тако из рупа излазе бубе и мишеви. Иако се плаше, весели су. Ево, Алекса воли хармонику. Кад види на телевизор, он крене исто са његови прстићи да свира, али без хармонике. Ја сам, нажалост, имала јако тежак живот. Било нас је седморо, али нас је мајка оставила, а отац је умро млад. Подизали су нас баба и деда. Због свега тога пружам мојој деци љубав и није ми ништа тешко за њих. Тешко ми је само кад чујем да их задиркују у школи и што неће да им дођу на рођендане или зовну на своје. Ипак, задржавам ту веселост у себи. Много сам се обрадовала и ви кад сте позвали, скакала сам од среће. Загрлила сам сву децу и рекла да нам долази пада“, укључила се и мама Вишња у разговор, гледајући нас нетрепично с очима пуним неког позитивног ишчекивања.

Вукићи су 2020. године кренули са изградњом нове куће, након што су од добрих људи добили нешто материјала. Сами су зидали и вукли све, чак је и мали Митар котрљао блокове. Ипак, након доброг почетка све је стало. Кућа им стоји неукровљена већ годинама, да је гледају и да се надају да ће „нада“ стићи.

„Не вреди, све је скупо, а треба прехранити децу... Верујте да одужујем лети што узимам зими. Деси се и да нема, па трпимо. Стисне мука, па некад задремам за столом. Не дирам онда децу, нека их, нек се бар мало раскомоте у кревету“, прича нам добри и намучени Жарко.

Према легенди, некада су се у овом месту спремали витезови за бој против Турака. Вероватно отуд и прелеп назив села – Витежево. И као што су се наши неустрашиви преци борили за опстанак српског народа у овим крајевима, тако је данас породица Вукић једна од ретких које својом бројношћу омогућавају да ово насеље живи.

Бисери из Љубиша

Самохрана
мајка Марија
и њена деца
Тамара (6),
Тодор (4) и
најмлађа
Радојка (2)

После недавне смрти
оца, део бриге о деци
је преузео рођак
Милован.

Како паша организација стиже у свако село и место где је помоћ потребна, тако смо сада први пут дошли до Горњег Љубиша, прелепог места са нетакнутом природом и великим природним богатством наомак Златибора. Баш у том, рекло би се идиличном месту, живи породица Минић у не тако идеалним условима за живот.

Велике су муке и проблеми који су се тренутно надвили над овом породицом коју чини самохрана мајка Марија и њена деца Тамара (6), Тодор (4) и најмлађа Радојка (2) која је услед болести са којом се носи од рођења непокретна и нема наде да се то стање може променити у скоријој будућности. Оно што посебно отежава њихову ситуацију је губитак оца Момчила који је пре-

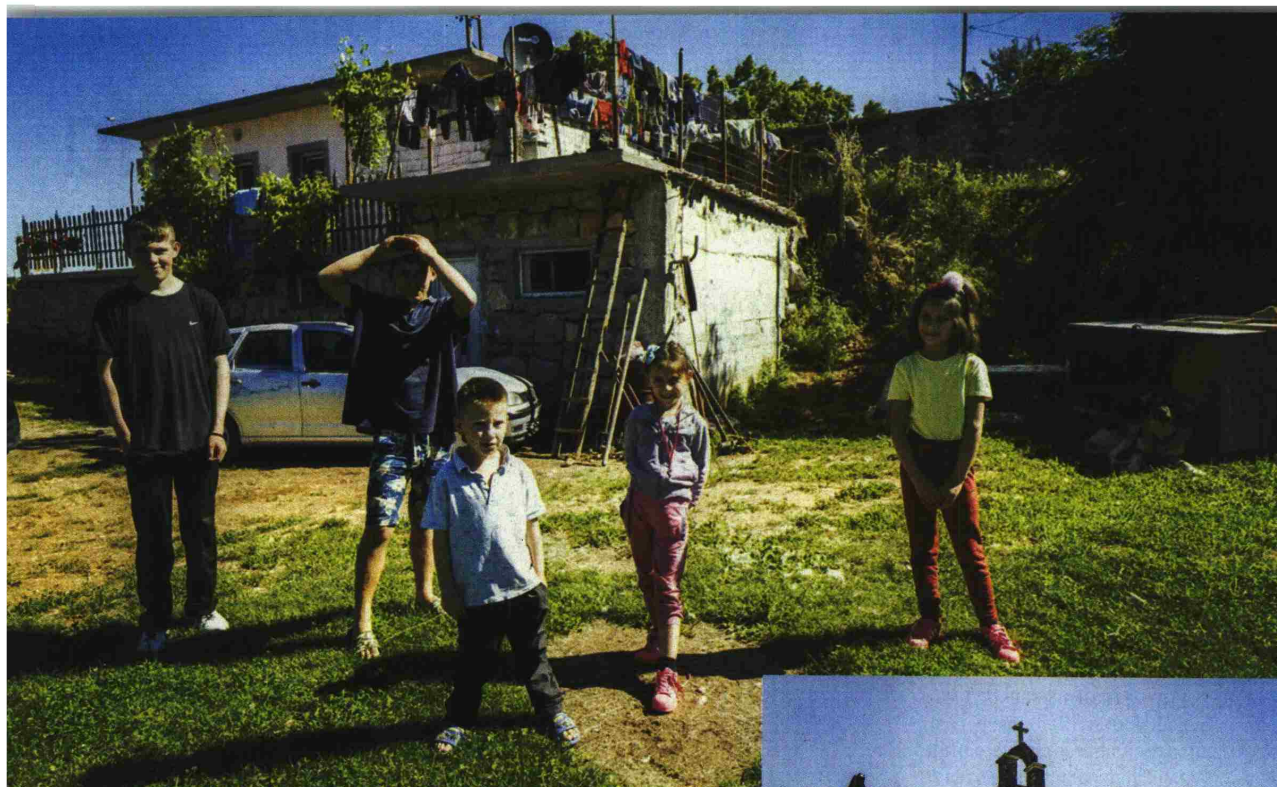
мино недавно. Сада је бригу о њима несебично преузео њихов први комшија и рођак Милован.

„Док сам ја жив, бринућу се о њима“, одлучно нам говори Милован и наставља: „Није добро стање, али не могу да се жалим. Мајка има проблем са слухом и говором и без додатне помоћи тешко да би могли да опстану. Ова кућа што видите, Момчило је градио колико је могао, али је то мало за њих јер је само доњи спрат функционалан.“

У једној просторији тренутно живи породица Минић. Како нам је рекао њихов рођак Момчило, највећа жеља би му била да се опреми горњи спрат куће и на тај начин мали Тодор и његова сестра Тамара добију своје засебне собе. Засигурно, ово нису услови у којим је могуће одрастати, поготово на сву муку која је задесила ову породицу.

Само кад смо уједињени онда можемо све, а у овим крајевима смо се уверили да су људи спремни да се несебично жртвују за свог комшију, брата, пријатеља. Позивамо све донаторе и људе добре воље да нам се прикључе у још једној хуманитарној акцији коју овај пут спроводимо у Златиборском крају. Заиста верујемо и надамо се да ће се људи у великом броју укључити и на тај начин обезбедити овим златним малишанима услове какве заслужују.

>>>>

> Сад је време за чојство

Примери чојства и јунаштва – назив је књиге једног од најславнијих црногорских војвода Марка Миланова. Иако сад, хвала Богу, не живимо у време сукоба и страдања, итекако могу да се покажу примери чојства и јунаштва на делу. Један од таквих примера је свакако породица Нилевић која у данашње време одгаја чак шесторо деце са месечним примањем од 300 евра!

Породица Нилевић живи у Безјову, месту у Кучима наомак Подгорице. Оца Луку и мајку Анђелу Бог је наградио са чак шесторо деце а то су Марко (19), Василије (13), Теодора (12), Слађана (11), Анастасија (9) и Александар (6), а поред деце са њима живе и Лукини родитељи Ђед Ђоко и баба Љубинка.

Ипак, и поред свакодневне бриге о деци, ова вредна породица је прошле године у новембру имала и додатно искушење, када им се запалила кућа у којој живе. Пуком срећом нико није настрадао, а кући је напста велика материјална штета. Од тада породицу су помагали појединци, чак и понека заједница, али не толико да им кућа буде

функционална за живот. Ипак то су све краткотрајне помоћи, а кућа у којој живе захтева обимно реновирање.

„Највише би ми значило кров да не прокишњава и горе да се направе собе за децу, у суштини спрат да се среди“, почиње причу Лука о томе шта највише треба за његову породицу. „Можда тражим превише али

купатило би исто ваљало да се среди.“

Иако је унутрашност две просторије, у којима иначе живи ова осмочлана породица, донекле окречена и оспособљена и даље се виде трагови гаража. Ипак на том прошараном зиду, стоји икона Пресвете Богородице, као заштита и нада да ће све бити добро.

Радост и осмеси на лицима најмлађих чланова породице Младеновски из села Ранковци код Криве Паланке, зраче певроватним оптимизмом. Помислио би човек да су то најсрећнија деца на целом свету и да живе у сваком изобиљу. Ипак њихова стварност је другачија. Кућа у којој живе јесте новијег датума и чврсте грађе, али је остала недовршена.

Пројекат који су започели добри људи из локалне општине, организације Срце на длану, али и њихове комисије из села, није приведен крају, па сада и све то што је урађено, полако почиње да пропада. Свима је циљ био да се чак осморо ових симпатичних малишана, Ангела (13), Андреј (13), Ана-Марија (12), Матеј (10), Мила (8), Борјана (7), Лука (5) и Никола (4) измести из страћаре у којој су до пре коју годину живели и да им се пружи шанса за бољи живот и лепше детињство.

Отац Бобан готово сам вуче целу породицу. Супруга Лидија има здравствених потешкоћа, па Бобан одлаком у честе панице, покушава да обезбеди оно најминималније, како би његова бројна породица преживела из месеца у месец.

„Живели смо у кући од мога деде, која се налази недалеко одавде. Прешли сте поред ње. Није било могуће ту више живети. Захваћан сам стварно свим људима који су ми помогли да се преместимо у ову кућу коју имамо. Проблем је јер није довршена па пропада, а ја немам како да прикупим новац да бих било шта урадио. Знам доста тога сам да радим, јер сам грађевинац, али новца немамо једва за храну и одећу“, забринуто нам је испричао Бобан.

Док су се децица безбрижно и драгано јурила по дворишту, играјући се са малом мацом, која им је поред избушене лопте једина занимација, наставили смо разговор са домаћином Бобаном.

„Градина куће се зауставила пре пар година, када смо се и усељили овде. Ја бих био срећан да помогнете колико можете. Има доста тога што је

потребно да се доврши. Купаоницу да се направи и још која соба у поткровљу. Сада имамо ове две собе у којима сви спавамо. Деца расту, има и дечака и девојчица, па би желели да имају мало више простора. У поткровљу има доста простора да се направе собе“, додао је Бобан.

Очарала су нас готово сва деца. Сви су одреда били насмејани током наше посете. Неко је био приљививи, неко мало више стидљив, али осетили смо да су срећни што имају једни друге. Жеље су им скромне и не разликују се пуно од жеља њихових вршњака из осталих крајева где наша организација спроводи своје активности. Која соба више и удобнији кревет, радни сто, столица.

„Радовала су се деца када су чула да ћете доћи. Објаснио сам им ко сте. Јесу мало стидљивији, али разумеју што сте дошли. Они би тек били пре-срећни када би добили собе. Не бих вам могао описати ту радост“, закључио је Бобан разговор са нама.

Бобан и Лидија Младеновски са својих осморо наследника